

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1259/2023
14.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Младеновић, адвокат из ..., против туженог ФХИ „Здравље“ а.д. Лесковац, чији је пуномоћник Јована Величковић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4830/2022 од 07.12.2022. године, у седници већа одржаној 14.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4830/2022 од 07.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 42/21 од 10. јуна 2022. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 17. марта 2017. године и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на послове и радне задатке које је обављао, односно послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, у року од осам дана. Тужилац је обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 88.500,00 динара, у року од осам дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4830/2022 од 07. децембра 2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у складу са одредбама чланова 441. и 408. ЗПП, („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, запосленом код туженог на радном месту ..., је спорним решењем од 17.03.2017. године отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине, због отказног разлога предвиђеног одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду и члана 56. став 1. тачка 5. Колективног уговора туженог. Повреда радне дисциплине по овом решењу је утврђена алкохолисаност тужиоца од 0,78 промила приликом мерења на дан 05. марта 2017. године у 23,58 часова, у току рада у трећој смени. Тужиоцу је пре отказивања уговора о раду достављено писмено упозорење о постојању разлога за отказ од 8. марта 2017. године, на које се он писмено изјаснио дана 10. марта 2017. године. Општим актом туженог под називом Стандардни оперативни поступак – провера алкохолисаности и примена алко текста од 15. априла 2014 године прописано је да концентрација алкохола код запослених у компанији нема дозвољену границу толеранције те да њена величина мора бити једнака 0,00%, а поступак спровођења алко тестирања регулисан је чланом 6. акта, који је у конкретном случају испоштован. Мерење је извршено апаратом који је имао контролни лист и био исправан, а два лица која су извршила мерење су била обучена и имала сертификате. Тужилац је одбио да потпише записник у који су овлашћена лица унела резултате мерења, на записник није ставио примедбе, није тражио од туженог да га упуту у здравствену установу ради провере резултата мерења, нити је самоиницијативно отишао у здравствену установу како би проверио тачност резултата мерења.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови закључили да је поступак отказивања уговора о раду, због непоштовања радне дисциплине спроведен у складу са чланом 180. Закона о раду, пошто је тужиоцу омогућено да се изјасни о наводима упозорења о постојању отказног разлога, као и да је решење на закону засновано, пошто је тужилац, с обзиром на врсту посла који је обављао код туженог, морао бити свестан које последице могу произићи услед неадекватног извршавања овог посла. Посао ... у Сектору ... је посао који захтева изузетну концентрацију и дужну пажњу, а по мишљењу вештака неуропсихијатра са утврђеним стањем алкохолисаности од 0,78 промила тужилац није могао адекватно да обавља своје радне обавезе.

Наводима ревизије тужилац суштински спори правилност утврђења чињеница о постојању и степену своје алкохолисаности у време када је вршена провера на дан 05. марта 2017. године, као и да му није била позната садржина Општег акта туженог о нултој толеранцији на алкохол у току радног времена, које наводе ревизијски суд не може узети у разматрање по члану 407. ЗПП, пошто се у парници која се окончава другостепеном пресудом којом се првостепена пресуда потврђује ревизије не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

По становишту Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Из формулације отказног разлога предвиђеног чланом 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, несумњиво произлази да предвиђени правни стандард „због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може имати утицај на обављање посла“ подразумева могућност послодавца да уговором о раду и општим актом одреди степен алкохолисаности који може утицати на обављање делатности

којом се послодавац бави, што је у конкретном случају и учињено. Тужени, као произвођач лекова је општим актом искључио могућност да запослени обављају своје радне задатке под дејством алкохола у крви у било ком степену. Прописивањем забране тужени је поступио са степеном разума и пажње који се очекују у производњи лекова за становништво. Законодавац не предвиђа минимум алкохола у крви који је дозвољен за обављање послова производње лекова, па је тужени био овлашћен да пропише да свака употреба алкохола може имати утицај на обављање посла. У конкретном случају то је својим налазом и мишљењем потврдио вештак неуропсихијатар, који је нашао да са утврђеним стањем алкохолисаности од 0.78 промила тужилац није могао да адекватно обавља своје радне обавезе.

Из изнетих разлога, нема околности које би водиле закључку да је материјално право погрешно примењено, односно да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић